

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců Mgr. Mileny Vránkové a Mgr. Zdeňka Pořízka ve veřejném zasedání konaném dne 14. 9. 2023 projednal odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 6. 2023, č.j. 5 T 174/2022-219, podala obžalovaná

a rozhodl o něm

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu se k odvolání obžalované napadený rozsudek ve výroku o náhradě nemajetkové újmy zrušuje.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se nově rozhoduje takto :

Obžalovaná

je při nezměněných výrocích o vině a trestu

podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinna zaplatit poškozenému [redacted]
narozenému [redacted] na náhradě nemajetkové újmy
v podobě duševních útrap částku 50 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

O d ů v o d n ě n í :

1. Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byla obžalovaná [REDAKCE] uznána vinnou přečinem křivé obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku, jehož se měla dopustit jednáním, které specifikováno ve výrokové části předmětného rozsudku.
2. Za tento přečin a za sbíhající se přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku, jímž byla uznána vinnou a odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Táboře ze dne 3. 12. 2020, č.j. 3 T 126/2020-238, pravomocným dne 22. 12. 2020, byla soudem I. stupně byla obžalovaná odsouzena podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 24 měsíců, který jí byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 40 měsíců. Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku byla obžalované uložena přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení uhradit podle svých sil škodu trestnými činy způsobenou. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku napadeným rozsudkem zrušen o výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Táboře ze dne 3. 12. 2020, č.j. 3 T 126/2020-238, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalované uložena povinnost zaplatit na náhradu škody poškozenému [REDAKCE] na náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap částku 100 000 Kč.
3. Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť ihned po jeho vyhlášení v hlavním líčení dne 29. 6. 2023 proti němu podala obžalovaná odvolání, které bylo následně písemně zdůvodněno prostřednictvím jejího obhájce zvoleného na základě plné moci. Její odvolání směřuje do výroku o vině, výroku o trestu, taktéž i do výroku o náhradě nemajetkové újmy v podobě duševních útrap ve výši 100 000 Kč.
4. Obžalovaná soudu I. stupně vytýká, že opětovně špatně právně vyhodnotil provedené důkazy a z nich pak vyvodil i špatný právní závěr.
5. K výroku o vině obžalovaná uvádí: V prvním odstavci § 345 trestního zákoníku zákonodárce zavedl trestnost pouhého – lživého obvinění z trestného činu, kdy z hlediska subjektivní stránky zákon předpokládá úmysl, a to přímý, kdy pachatel si musel být nepravdivosti obvinění vědom, a proto chce jiného lživě obvinít.
6. U druhého odstavce § 345 trestního zákoníku zákonodárce vyžaduje také úmysl pachatele. Zde však zákonodárce předpokládá formu úmyslného zavinění, která se dělí podle vztahu pachatelovi vůle k porušení či ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem na – úmysl přímý a úmysl eventuální, kdy v obou případech si pachatel musí být vědom toho, že svým činem může způsobit protiprávní následek.
7. Poukazováno na výpověď obžalované [REDAKCE] ze dne 11. 8. 2022 na PČR SKPV v Jindřichově Hradci, kde na dotaz komisařky policie odpověděla obžalovaná – „nad podáním trestního oznámení na GIBS proti panu [REDAKCE] jsem nějak nepřemýšlela, manželovi na poště to doručil nějaký pán, který dříve pracoval na GIBS. Můj primární zájem, proč jsem podala trestní oznámení na pana [REDAKCE] na GIBS byl ten, abych zastavila útok na mě ve formě neustálých kontrol od Policie ČR v [REDAKCE] a ataky na mého manžela – udání na poště a pomluvy“.
8. Při hlavních líčeních, a to dne 18. 1. 2023 a dne 29. 6. 2023 před Okresním soudem v Táboře obžalovaná – [REDAKCE] po řádném poučení ze strany soudu prohlásila, že vypovídat nebude. Pokud se vyjde tedy z výpovědi obžalované [REDAKCE] tato nemohla nikoho lživě obvinít z trestného činu a neměla vůbec úmysl přivodit jinému trestní stíhání, a to vzhledem k důkazu, a to její samotné výpovědi v přípravném řízení, kdy o podání trestního oznámení na GIBS vůbec nepřemýšlela a toliko chtěla zastavit nějaké ataky – kontroly ze strany Policie ČR na svou osobu, kdy nepřímou tato tvrzení potvrdil před soudem i svědek [REDAKCE] kdy

obžalovaná v případě, kdy byla stavěna a kontrolována ze strany Policie OO v Bechyni, tak tomuto svědkovi volala.

9. Tvrdí tedy, že provedenými důkazy se nepodařilo u obžalované vůbec prokázat, že by chtěla někoho lživě obvinít z trestného činu a vůbec se nepodařilo prokázat, že by obžalovaná jednala v úmyslu přivodit trestní stíhání policisty [REDAKCE] či obžalovaná jednala v úmyslu vědomosti někoho lživě obvinít.
10. Je pravdou, že obžalovaná při výslechu na GIBS mimo jiné hovořila o tom, že policista [REDAKCE] měl v průběhu své noční služby navštěvovat obžalovanou, kde měl i přespat, měl mít doma i vysílačku či si nařídít budíka, aby vstal a byl včas na nějakém kontrolním bodu. Poukazováno v tomto směru na Úřední záznam GIBS ze dne 6. 11. 2020, ze kterého vyplývá, že policista [REDAKCE] se skutečně cca 9x nacházel se svým služebním vozidlem v lokalitě bydliště obžalované, a dokonce při své výpovědi při hlavním líčení dne 18. 1. 2023 připustil, že vozidlo mohl opustit, kdy se to během služby stává tak 5x-6x, tzn. že není vyloučeno, že skutečně mohl policista [REDAKCE] u obžalované být v jejím bytě, a dokonce tam i přespat. Sama GIBS ve shora uvedeném usnesení konstatuje, že je možné nahlížet na trestní oznámení [REDAKCE] dnes [REDAKCE] jako na věrohodné a s odkazem na zjištěné skutečnosti v tomto usnesení má policejní orgán GIBS za to, že v šetřené věci může již jít o podezření ze spáchání přečinu – porušení povinností dozorcí nebo jiné služby. Policejní orgán GIBS sice provedl dosti podrobné dokazování, kdy z usnesení GIBS ze dne 26. 3. 2021, č.j. GI-1902-41/TČ-2020-842050, vyplývá, že byli v podstatě v předmětné trestní věci vyslýcháni jen kolegové policisty [REDAKCE] a to příslušníci OO PČR v [REDAKCE] kteří si buď na nic nepamatovali a nebo vypovídali v tom směru, že je to již dlouho a obhajoba tvrdí, že policista [REDAKCE] měl štěstí v tom, že jeho kolegové nevypovídali proti němu. Neznamená to ale, že by obžalovaná při své výpovědi na GIBS dne 26. 5. 2020 lhala, či měla úmysl někoho lživě obvinít z trestného činu, či měla úmysl někomu přivodit jeho trestní stíhání. Obhajobou poukazováno i na to, že z předmětného usnesení GIBS pak vyplývá, že trestní věc tento policejní orgán odložil podle § 159a odst. 1 trestního řádu, kdy toto odložení věci ve smyslu trestního řádu přichází v úvahu pouze před zahájením trestního stíhání, kdy obhajoba poukazuje na to, že tedy trestní stíhání proti policistovi [REDAKCE] vůbec zahájeno nebylo, nebylo ani tedy úplně zastaveno, a pokud by vyšly najevo později skutečnosti odůvodňující podezření ze spáchání trestného činu, nic nebrání tomu, aby bylo ve věci provedeno další prověřování a objasňování podezření.
11. V této souvislosti reagoval na nenaplnění subjektivní stránky žalovaného přečinu u obžalované [REDAKCE] i odvolací soud v Táboře, který ve svém usnesení ze dne 23. 3. 2023, č.j. 14 To 38/2023-196, vyslovil právní závěr, že pro posouzení subjektivní stránky žalovaného přečinu je třeba vycházet z protokolu o trestním oznámení obžalované ze dne 26. 5. 2020, kde v jeho závěrečné pasáži obžalovaná sama popisuje, co ji přimělo k tomu, aby na poškozeného [REDAKCE] trestní oznámení podala, touto skutečností se však soud I. stupně i přes výtku ze strany odvolacího soudu v Táboře vůbec nezabýval.
12. Pokud dále Okresní soud v Táboře vyslechl přímo jako svědky kolegy policisty [REDAKCE] z Obvodního oddělení PČR v [REDAKCE] kteří byli původně vyslýcháni na záznam o podaném vysvětlení ze strany orgánu GIBS, tak tyto vypovídali v podstatě shodně, a dle názoru obhajoby zde došlo k zásadnímu důkaznímu posunu, kdy z výpovědi policisty [REDAKCE] vyplynulo, že tento byl s kolegou [REDAKCE] v bytě obžalované, kam byli pozváni z její strany na oběd. Z výpovědi policisty [REDAKCE] vyplynulo, že tento připustil, že policista [REDAKCE] mohl být i během noční služby po sedmé hodině mimo kontrolní bod, mohl se vzdálit za účelem šetření svých spisů, nevyloučil, že policista [REDAKCE] mohl být u obžalované na večeři, mohl za ní jet večer, je to možné. K výroku o náhradě nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč obžalovaná uvedla, že policistovi – poškozenému [REDAKCE] neměla být vůbec ze strany soudu I. stupně přiznána náhrada škody, a to ve výši 100 000 Kč, jako újma nemajetková v podobě duševních útrap. Obžalovaná tvrdí, že poškozený jako policista, který si toto povolání dobrovolně vybral, musí

samozřejmě snést větší míru psychické zátěže, protože se dostává často do konfliktních a stresujících situací, a je tak postaven na úroveň politikům, novinářům atd. a měl by být tedy zvyklý na větší míru psychické zátěže při svém povolání. Obžalovaná dále tvrdí, že z výpovědi poškozeného [REDAKCE] vůbec nevyplynulo, že by tento vyhledal nějakého psychologa či psychiatra či bral nějakou psychiatrickou medikaci a pokud by u něho nějaká psychická újma vůbec vznikla, že je otázkou, zda poškozený může pracovat vůbec u policie, musel by se opětovně zřejmě podrobit psychologickým testům, zda na svou funkci stačí, či nikoli.

13. Při novém hlavním líčení dne 29. 6. 2023 poškozený [REDAKCE] opětovně vypověděl, že psychiatrickou nebo lékařskou pomoc nevyhledal, žádné léky nebral, žádné další důkazy soudu nepředložil. Vypověděl, že nějaké duševní útrapy neovlivnily jeho schopnost pracovat jako policista, nebyl ve své práci ze strany jeho nadřízených řešen pro nějaké nedostatky, tzn. obhajoba v této souvislosti tvrdí, že nějaké šetření policisty [REDAKCE] na GIBS nemělo na něho a především na jeho psychiku žádný vliv.
14. Z výpovědi kolegy [REDAKCE] vyplynulo, že [REDAKCE] je velmi silná osobnost, vynikal profesionalitou a vůbec si nemyslí, že by profesionalita [REDAKCE] se po dobu výkonu jeho služby u policie nějak snížila. Obžalovaná v neposlední řadě tvrdí, že poškozený policista [REDAKCE] předmětnou výši škody vůbec blíže nespecifikuje, nijak jí důkazně nedokládá. Obžalované jde jen o částku, kterou policista stanovil víceméně od boku. Obžalovaná je v současné době na mateřské dovolené, stará se o dvě děti, a sice o [REDAKCE] Částka ve výši 100 000 Kč pokud by byla ze strany odvolacího soudu přiznána poškozenému, by byla doslova pro obžalovanou likvidační.
15. Dle obhájce obžalované se odvolací soud v Táboře ve svém rozhodnutí ze dne 23. 3. 2023, č.j. 14 To 38/2023-196, naprosto ztotožnil s argumentací obhajoby.
16. Obžalovaná [REDAKCE] opětovně navrhla odvolacímu soudu, aby tento na základě svého rozhodnutí ji podle § 226 písm. a), popř. písm. b) nebo písm. c) trestního řádu zprostil obžaloby v plném rozsahu a poškozenému [REDAKCE] nepřiznal náhradu škody a tohoto poškozeného odkázal s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 trestního řádu.
17. Ve veřejném zasedání konaném dne 14. 9. 2023 předsedkyně senátu podala zpráva o dosavadním stavu věci a konstatovala napadený rozsudek Okresního soudu v Táboře. K rozsahu podané zprávy nevznely strany řízení žádných výhrad.
18. Obhájce obžalované v rámci přednesu podaného odvolání nejprve upozornil na to, že okresní soud vyslechl v hlavním líčení jako svědky kolegy policisty [REDAKCE] z Obvodního oddělení PČR v [REDAKCE] kteří byli původně vyslýcháni na záznam o podaném vysvětlení ze strany orgánu GIBS. Tito svědci vypovídali v podstatě shodně a dle názoru obhájce k zásadnímu důkaznímu posunu došlo opět ve prospěch obžalované, když z výpovědi policisty [REDAKCE] vyplynulo, že tento byl s kolegou [REDAKCE] v bytě obžalované, kam byli pozváni z její strany na oběd. Dále z výpovědi policisty [REDAKCE] vyplynulo, že [REDAKCE] mohl být i během noční služby po sedmé hodině mimo kontrolní bod, mohl se vzdálit za účelem šetření svých spisů a obhajoba tvrdí, že tento policista ve výpovědi nevyloučil, že policista [REDAKCE] mohl být u obžalované skutečně na večeři, mohl za ní jet večer, řekl, že je to v podstatě možné. Tyto výpovědi policistů obsahově pak navazují na to, z čeho je obžalovaná obviněna. [REDAKCE] měl v průběhu své noční služby navštěvovat obžalovanou, kde měl i přespat. Z těchto výpovědí pak jednoznačně vyplývá, že tam byl velice blízký vztah mezi [REDAKCE] a obžalovanou [REDAKCE] že kromě [REDAKCE] tam k ní chodili i další policisté dokonce na oběd a policista [REDAKCE] říká, že i během noční služby mohl [REDAKCE] v podstatě odejít, byť neřekl přímo kam. On hovoří o studiu spisů, ale tady je pochybnost, že skutečně mohl být u obžalované [REDAKCE] Tyto skutečnosti jsou opět mířené zcela ve prospěch obžalované. Obhajoba tvrdí, že provedenými důkazy se nepodařilo u obžalované vůbec prokázat, že by chtěla někoho lživě obvinít z trestného

činu, nepodařilo se vůbec prokázat, že by obžalovaná jednala v úmyslu přivodit trestní stíhání policisty [REDAKCE] či že by obžalovaná jednala v úmyslu vědomosti někoho lživě obvinít. Tyto skutečnosti jsou opětovně dokládány listinnými důkazy, které jsou obsaženy v trestním spise, kdy opětovně odkazováno na úřední záznam GIBS ze dne 6. 11. 2020. Z tohoto úředního záznamu vyplývá, že [REDAKCE] se 9x nacházel se svým služebním vozidlem v lokalitě bydliště obžalované. Dokonce při své výpovědi při hlavním líčení 18. 1. 2023 tento policista připustil, že vozidlo mohl opustit, kdy se to běžně stává, asi tak 5x až 6x. Dle obhajoby tedy není vyloučeno, že skutečně [REDAKCE] obžalované mohl být v jejím bytě, a dokonce tam i přespát. Všechny tyto skutečnosti nasvědčují tomu, že je tedy možné nahlížet na trestní oznámení obžalované jako na věrohodné. To znamená skutečnosti, které ona sama sdělila GIBS, tento orgán vnímá jako věrohodné a má tam k nim podpůrné důkazy. Další listinný důkaz pro posouzení subjektivní stránky trestného činu, za který je [REDAKCE] obžalována, je následně i usnesení GIBS ze dne 26. 3. 2021, kdy, byť orgán GIBS předmětnou trestní věc odkládá podle § 159a odst. 1 trestního řádu, tak toto odložení přichází v úvahu pouze před zahájením trestního stíhání. Ale to trestní stíhání nebylo definitivně zastaveno, tzn. že by se vůbec nic neprokázalo, ale toto trestní oznámení je odloženo a pokud by vyšly najevo později skutečnosti odůvodňující podezření ze spáchání trestného činu, nic nebrání tomu, aby bylo ve věci provedeno další prověřování a objasňování podezření. To znamená, že orgán GIBS má pochybnosti o tom, zda policista [REDAKCE] to nespáchal. Samotný GIBS trestní stíhání definitivně nezastavuje, ale i v tomto odložení vyslovuje další pochybnosti. I toto by mělo být bráno v úvahu ve prospěch obžalované tak, že skutečně úmysl na její straně tam je naprosto zastřený, dle názoru obhájce tam vůbec není. Na další skutečnost, na kterou obhájce upozornil, je usnesení odvolacího soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 14 To 38/2023-196, kterým upozorňuje soud I. stupně na protokol o trestním oznámení obžalované ze dne 26. 5. 2020, kde v jeho závěrečné pasáži obžalovaná sama popisuje, co jí přimělo k tomu, aby na poškozeného [REDAKCE] trestní oznámení podala. Tímto se dle názoru obhájce soud I. stupně vůbec nezabýval, protože opět to víceméně potvrzuje pravdivost trestního oznámení ze strany obžalované a naopak je to opět proti jejímu úmyslnému jednání. Nebylo její snahou někoho nepravdivě obvinít z nějakého protiprávního jednání.

19. Pokud se jedná o výrok o náhradě škody, tak při novém hlavním líčení před Okresním soudem v Táboře policista [REDAKCE] opětovně vypověděl, že psychiatrickou nebo lékařskou pomoc nevyhledal, žádné léky nebral, žádné další důkazy soudu nepředložil. Vypověděl, že nějaké duševní útrapy neovlivnily jeho schopnost pracovat jako policista, nebyl ve své práci ze strany nadřízených řešen pro nějaké nedostatky. Obhajoba v této souvislosti tedy tvrdí, že nějaké šetření [REDAKCE] na GIBS nemělo na něho, a především na jeho psychiku vůbec žádný vliv. V rozhodnutí soudu I. stupně zaznělo, že to mělo vědět celé město, a že [REDAKCE] je malým městem. Obhajoba tvrdí, že si soud měl pozvat nějaké svědky z města, kteří se měli vyjádřit k tomu, zda to věděli, či nevěděli. Protože to je víceméně čistou spekulací. Pokud poškozený [REDAKCE] tvrdil, že to u něho vedlo k úvahám ukončit služební poměr u Policie ČR, obhájce upozornil na to, že poškozený je stále policistou. Navíc z výpovědi přeslýchanych policistů vyplývá, tak jak uvedl např. [REDAKCE] že [REDAKCE] je velice silná osobnost, vynikal profesionalitou a vůbec si nemyslí, že by profesionalita [REDAKCE] po dobu výkonu jeho služby u policie byla nějakým způsobem snížena. Obhájce vytkl soudu I. stupně, že ani po opětovném nařízení hlavního líčení policista [REDAKCE] výši škody nespecifikoval, tzn. nerozebral, jak k požadované částce došel, co ta částka představuje a od čeho se odvíjí. V neposlední řadě obhájce poukázal na to, že obžalovaná je v současné době na mateřské dovolené, stará se o dvě nezř. děti. Částka 100 000 Kč, pokud by byla ze strany odvolacího soudu přiznána poškozenému [REDAKCE] je pro obžalovanou naprosto likvidační. V ostatním obhájce obžalované odkázal na písemné vyhotovení odvolání, které založeno na čl. 217, 226 – 229 trestního spisu. Obhájce požádal odvolací soud, aby obžalovaná [REDAKCE] byla v plném rozsahu obžaloby zproštěna s odkazem na ust. § 226 písm. a), b), c) trestního řádu s tím, aby nebyl [REDAKCE] přiznán nárok na nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč.

20. Státní zástupkyně v reakci na odvolání obžalované uvedla, že po doplnění dokazování v intencích rozhodnutí odvolacího soudu lze dokazování považovat za úplné. Provedené důkazy nalézací soud hodnotil jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech, tyto důkazy umožňují dospět k závěru o vině, jak učinil okresní soud. Napadený rozsudek označila státní zástupkyně za přesvědčivý. Výpovědi svědků spřízněných s obžalovanou vyznívají shodně, charakterizují obžalovanou nikoli příznivě. Nelze v dané věci rovněž přehlédnout, že obžalovaná žádala tyto svědky o potvrzení své verze předložené orgánům činným v trestním řízení. Ač svědkům nebylo nic takového známo a nebyli takovým okolnostem, které obžalovaná uváděla, přítomni. Jednoznačně vyznívají i výpovědi policistů konajících s poškozeným [REDAKCE] službu. Výhrady obhajoby u veřejného zasedání, resp. v odvolání, vznesené ke dvěma výpovědím policistů, státní zástupkyně nesdílí. Tito policisté současně uvádějí, že pokud tam byl nějaký oběd, tak to bylo v době pauzy, a pokud se poškozený [REDAKCE] vzdálil, pak probíhalo šetření jiných spisů, což rovněž je v rámci služby možné, což vyplývá z výpovědi policistů. Závěru o vině nebrání ani zjištění vyplývající z lokalizačních údajů služebních vozidel, neboť lokalita, kde byla policejní vozidla zaznamenána, častou přítomnost policejních vozidel vyžaduje. Nelze dovozovat souvislost s bydlištěm obžalované. Státní zástupkyně je toho názoru, že právní kvalifikace podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku je správná a odpovídá skutkovým zjištěním. Výhrady pak nejsou ani k výroku o trestu, který byl ukládán jako souhrnný. Jedná se o trest výchovný, výměrou přiměřený. Je možno se taktéž ztotožnit i s výrokem podle § 228 odst. 1 trestního řádu. Procesní soud svůj postup vysvětlil, čím se při stanovení výše nemajetkové újmy řídil a tyto úvahy lze akceptovat, i když je možné o výši samozřejmě polemizovat. Pokud jde o argumentaci obhajoby ve vztahu k postupu orgánů GIBS, pokud bylo rozhodnuto podle § 159a odst. 1 trestního řádu, je státní zástupkyně toho názoru, že tato argumentace je nepřipadná. Nemohlo být zastavováno něco, co v podstatě nebylo zahájeno. Relevantní by bylo, pokud by usnesení podle § 159a odst. 1 trestního řádu bylo vydáno s poukazem na zásadu *in dubio pro reo*. Tomu se však nestalo.
21. Dokazování v rámci veřejného zasedání doplněno toliko o čtení zcela aktuálního popisu rejstříku trestů obžalované v souladu s ust. § 213 odst. 2 trestního řádu. Z této listiny se podává, že obžalovaná nebyla nikdy v minulosti projednávána před soudem.
22. Poté, co předsedkyně senátu bylo dokazování prohlášeno za skončené, obhájce obžalovaného i státní zástupkyně odkázali na konečné návrhy, které učinili v předchozích přednesech. Poškozený [REDAKCE] se závěrem nevyjádřil. Obžalovaná v rámci práva posledního slova uvedla, že je nevinná.
23. Krajský soud ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal z podnětu odvolání obžalované [REDAKCE] rozsudek soudu I. stupně ve všech jeho dotčených výrocích, přezkumné povinnosti podrobil taktéž i zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Byl také povinen přihlídnout i k tomu, zda řízení nebo rozsudek samotný netrpí vadami, které podaným odvoláním obžalované nebyly vytýkány. Z důvodů níže rozebraných vyhodnotil odvolání obžalované jako důvodné.
24. V prvé řadě považuje za nutné odvolací soud sdělit, že v celém průběhu trestního řízení nebyly shledány žádné zásadní vady, které by svědčily o porušení příslušných procesních norem. V dané trestní věci bylo rozhodováno zákonnou soudkyní, kterou bylo v plném rozsahu respektováno právo obžalované [REDAKCE] zastoupené v řízení obhájcem na základě plné moci, na její obhajobu. Okresní soud v Táboře ve věci konal řádně a při zachování zákonných lhůt hlavní líčení dne 18. 1. 2023 a 29. 6. 2023, v jehož průběhu poskytl obžalované dostatečný prostor pro vyjádření ke všem skutečnostem, kladeným jí za vinu a k důkazům o nic, v ostatních směrech pak plně šetřil její zákonem garantovaná práva. Lze tedy tvrdit, že řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, netrpí takovými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a které by mohly negativně ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Nebyly tedy zjištěny žádné vady, které by mohly vést ke zrušení rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 6. 2023, č.j. 5 T 174/2022-219.

25. Odvolací soud připomíná, že procesní soud ve věci první rozhodl rozsudkem ze dne 18. 1. 2023, č.j. 5 T 174/2022-176, na základě něhož byla obžalovaná [REDAKCE] uznána vinnou přečinem křivé obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku a za tento přečin a za sbíhající se přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku, jímž byla uznána vinnou a odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Táboře ze dne 3. 12. 2020, č.j. 3 T 126/2020-238, pravomocným dne 22. 12. 2022, a odsouzena podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 24 měsíců, který jí byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 40 měsíců. Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku byla obžalované uložena přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení uhradit podle svých sil škodu trestnými činy způsobenou. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Táboře ze dne 3. 12. 2020, č.j. 3 T 126/2020-238, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalované uložena povinnost zaplatit na náhradu škody poškozenému [REDAKCE] na náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap částku 100 000 Kč.
26. K odvolání obžalovaného byl následně usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 23. 3. 2023, č.j. 14 To 38/2023-196, napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), f) trestního řádu zrušen a podle § 259 odst. 1 trestního řádu byla věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. V předmětném usnesení krajský soud specifikoval důvody, které jej vedly ke zvolenému postupu, když zjistil, že se procesní soud doposud náležitým způsobem nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, neprovedl důkazy, které se ve věci pro jejich důležitost nabízely. Skutkové závěry soudu I. stupně označil za předčasné a výhrady vznesl i vůči rozhodnutí soudu I. stupně učiněné v rámci adhezního řízení ve vztahu k poškozenému [REDAKCE]. Odvolací soud Okresnímu soudu v Táboře uložil, aby při novém rozhodnutí ve věci samé postupoval důsledně podle všech procesních zásad a při svém závěru o vině či nevině obžalované [REDAKCE] předmětnou trestnou činností se vypořádal se všemi shromážděnými důkazními prostředky a se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Uložil procesnímu soudu, aby zrealizoval výsledky policistů Obvodního oddělení Policie ČR [REDAKCE] - spolupracovníků poškozeného [REDAKCE] a doplňujícímu výslechu k uplatněnému nároku na náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap opětovně podrobil poškozeného [REDAKCE]. Odvolací soud dále soudu I. stupně připomněl, že v novém hlavním líčení se musí řídit závaznými pokyny, které mu byly ze strany odvolacího soudu dány.
27. Z pokynu odvolacího soudu Okresní soud v Táboře nařídil hlavní líčení na den 29. 6. 2023, v rámci něhož nejprve vyslechl poškozeného [REDAKCE] dále svědky [REDAKCE]. Jedná se o příslušníky Policie ČR, kteří v rozhodné době byli spolupracovníky poškozeného [REDAKCE]. Následně v průběhu hlavního líčení dne 29. 6. 2023 vynesl procesní soud rozsudek, který se stal předmětem stávajícího odvolacího řízení.
28. Po připomenutí průběhu trestního řízení obžalované [REDAKCE] bylo odvolacím soudem již v pořadí druhém odvolacím řízení zjištěno, že Okresní soud v Táboře vystupoval v řízení v plném souladu s trestním řádem a v jeho průběhu respektoval zákonem stanovená pravidla spravedlivého procesu. Vyvinul maximální snahu o to, aby splnil závazné pokyny odvolacího soudu, vyplývající z jeho zrušujícího usnesení a mohl tak spolehlivě a dle zákona ve věci obžalované rozhodnout. Pokud se týče důkazního rámce, shledal odvolací soud, že procesní soud již v dané trestní věci provedl reálně dostupné důkazy ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a vytvořil si tak patřičnou důkazní základnu pro věcně správné a spravedlivé meritorní rozhodnutí o vině obžalované [REDAKCE]. Odvolací soud je přesvědčen, že podstatné důkazy

potřebné pro zjištění, zda se stal žalovaný skutek, v němž spatřován přečin krivé obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku, a zda jej spáchala obžalovaná [redacted] byly zcela řádným a především procesně přijatelným způsobem provedeny v průběhu hlavního líčení. V rámci rozsáhlého dokazování o vině obžalované vycházel procesní soud jednak z její výpovědi, kterou učinila v přípravném řízení (č.l. 25 – 27 trestního spisu). V hlavním líčení využila svého práva a po řádném procesním poučení odmítla ve věci vypovídat. Procesní soud důkazně čerpal z velmi podrobné svědecké výpovědi poškozeného [redacted] z výpovědi svědka [redacted] manžela obžalované, dále z výpovědí svědků – příslušníků Policie ČR – [redacted] Procesní soud dále důkazně čerpal i z úředních záznamů o podaných vysvětleních osob: [redacted]

[redacted] které byly za souhlasu procesních stran podle § 211 odst. 6 trestního řádu přečteny v hlavním líčení. Procesní soud kromě shora označených důkazních prostředků, jejichž obsah je prezentován v odůvodňující části napadeného rozsudku vycházel i z nepřeborného množství důkazů listinné povahy, které taktéž v rámci hlavního líčení procesní formou provedl. Sám odvolací soud neshledal za potřebné dokazování jakkoli doplňovat, neboť shromážděnou důkazní materii považuje za kompletní a vyčerpávající. Odvolací soud je přesvědčen, že Okresní soud v Táboře naplnil požadavky kladené na rozsah dokazování ust. § 2 odst. 5 trestního řádu.

29. Odvolací soud dále zdůrazňuje, že pro samotné zjištění skutkového stavu, o němž nevznikají důvodné pochybnosti bylo tedy nezbytné pečlivě vyhodnotit důkazní hodnotu a sílu jednotlivých provedených důkazů, přičemž v tomto směru nelze Okresnímu soudu v Táboře naprosto ničeho vytknout. Odvolací soud zastává názor, že Okresní soud v Táboře veškeré ve věci provedené důkazy hodnotil striktně ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů tak, jak ji upravuje ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech a vazbách, a to podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivé uvážení všech okolností případu. Pokud tedy Okresní soud v Táboře splnil svoji povinnost, proti jeho způsobu hodnocení důkazů a na jeho základě učiněných skutkových závěrům nelze mít žádných připomínek. Z pohledu soudu odvolacího, procesní soud pečlivě rozebral jednotlivé provedené důkazy a z informací z nich plynoucích vyvodil naprosto správné a pochybnosti nevzbuzující závěry. Jakkoli je ze strany obžalované [redacted] namítáno, že Okresní soud v Táboře provedl hodnocení důkazů zcela chybným způsobem, odvolací soud v žádném případě tento jeho závěr nesdílí. Procesní soud se totiž náležitým způsobem vypořádal se všemi okolnostmi, které z dokazování vyplynuly, zaobíral se v dostatečném rozsahu i námitkami obžalované [redacted] vznesenými v průběhu hlavního líčení. Odvolací soud v této souvislosti podotýká, že v případě obsahu odvolání obžalované jde z převážné části o opakovanou argumentaci, které bylo užito již v řízení před soudem I. stupně, a s níž se tento soud v napadeném rozsudku zcela zákonným a vyčerpávajícím způsobem vypořádal. Odvolací soud si dále dovoluje tvrdit, že hodnotící úvahy a jejich výsledky procesní soud vyjádřil v dostatečně podrobném, logickém a přiléhavém odůvodnění napadeného rozsudku, které ve vztahu k závěrům o vině obžalované [redacted] vyhovuje všem požadavkům § 125 trestního řádu, na které lze prakticky v plném rozsahu odkázat, neboť je v něm v dostatečné míře prezentován obsah provedených důkazů a je v něm zřetelně a výstižně vyloženo, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a jasně označil důkazní prostředky, o které své rozhodnutí opírá, i z jakých důvodů má za zcela vyvrácenou obhajobu obžalované [redacted] Z odůvodňující části napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že vnitřní přesvědčení soudu o vině obžalované nebylo výsledkem soudní libovůle, ale opírá se o všestranné a logické zhodnocení provedených důkazů a jejich vzájemných souvislostí. Odvolací soud proto znovu opakuje, že způsob, jakým soud I. stupně důkazy hodnotil a skutkové závěry o vině obžalované, které z provedených důkazů vyvodil, odpovídají zcela zákonným požadavkům na provádění a hodnocení důkazů.

30. Procesní soud dospěl ke zcela správnému závěru, že obžalovanou [REDACTED] uváděné skutečnosti v trestním oznámení ve vztahu k uváděnému porušení služebních povinností poškozeným [REDACTED] byly nepravdivé. Procesní soud zcela trefně zmiňuje, že obžalovaná v úmyslu způsobit trestní stíhání poškozeného [REDACTED] u policejního orgánu GIBS tohoto lživě obvinila z toho, že jako policista ji opakovaně v době nočních služeb jezdil kontrolovat do místa jejího tehdejšího bydliště, někdy se tam krátce i vyspal, event. odvedl její dceru do školy, což bylo policejním orgánem GIBS prověřováno jako přečin porušení povinnosti dozorcí nebo jiné služby podle § 390 odst. 1 trestního zákoníku. Tímto svým jednáním v rozporu se zákonem naplnila všechny zákonem požadované znaky přečinu křivé obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku, a to jak po objektivní, tak i subjektivní stránce. Procesní soud zcela výstižně argumentuje v tom směru, že úmysl obžalované tzv. křivě obvinít poškozeného [REDACTED] v úmyslu přivodit mu trestní stíhání, je prokazován právě tím, že na poškozeného podala trestní oznámení. Musela proto očekávat, že bude trestně stíhán, či minimálně prošetřován k tomu příslušným orgánem. Je objektivně zjištěno, že obžalovaná byla orgánem GIBS poučena o následcích nepravdivého oznámení, a to ihned na počátku svého výsledku (odkaz na stranu 5 trestního spisu. Odvolací soud přijímá stanovisko procesního soudu, že celé trestní oznámení, respektive výpověď obžalované [REDACTED] v něm uvedenou, je třeba pojímat komplexně. Tak jak uvedeno procesním soudem v odstavci 39 – 40 odůvodňující části napadeného rozsudku, hned v úvodu trestního oznámení, uváděla obžalovaná, že poškozený [REDACTED] v průběhu nočních služeb za ní jezdil domů, aby ji prý kontroloval, někdy se i stalo, že si šel lehnout a spal doma, když měl být ve službě, případně řekl s ním sloužícímu kolegovi, aby pro něj přijel, kdyby se něco dělo a byl včas na tzv. kontrolním bodu (odkaz na druhý odstavec uvedený v textu trestního oznámení na straně 6 – 7 trestního spisu). V závěru trestního oznámení obžalovaná uvádí, že hlavním důvodem, proč podala trestní stíhání je skutečnost, že její manžel [REDACTED] byl prošetřován poštovní inspekci, že vozí obžalovanou vozidlem při rozvážení balíků, což se měla poštovní inspekce údajně dozvědět od příslušníků Policie ČR. Obžalovaná se domnívá, že tak učinil [REDACTED] protože žádný jiný policista by neřešil, že obžalovaná jezdí s pošťákem v autě.
31. Tedy skutečnosti, které uváděla obžalovaná v předchozí pasáži o trestním oznámení, tedy v pasáži předcházející shora citované větě (důvod podání trestního stíhání), uváděla ovšem poměrně podstatné skutečnosti, a to po poučení o následcích vědomě nepravdivého trestního oznámení. Tyto jí řečené skutečnosti nelze opravdu bagatelizovat a přehlížet. Tyto skutečnosti se následně staly předmětem dalšího rozsáhlého šetření ze strany GIBS. Šlo v zásadě o velmi závažné obviněné policisty – poškozeného [REDACTED] z porušování povinností při výkonu jeho služebních povinností.
32. Tak jak vyplynulo z provedeného dokazování, obžalovanou uváděné skutečnosti v podaném trestním oznámení se nezakládaly na pravdě. Není přitom opravdu rozhodné, že prošetřování poškozeného [REDACTED] nakonec neskončilo jeho trestním stíháním, tedy nedošlo k vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, ale k odložení věci. Výklad zákonných znaků žalovaného přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku je zcela zřejmý a je ostatně obsažen v odstavci 41 odůvodňující části napadeného rozsudku.
33. Odvolací soud uzavírá, že ke skutkovým zjištěním soudu I. stupně nemá naprosto žádných výhrad, tato považuje za zcela správná. Za správnou pak označuje i soudem I. stupně užitou právní kvalifikaci. Procesní soud se s dostatkem zabýval jak subjektivní, tak i objektivní stránkou žalovaného přečinu a opodstatněně na základě shromážděných a řádně vyhodnocených důkazů dovodil, že jednáním obžalované byly všechny zákonem znaky přečinu podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku naplněny. Odvolací soud je přesvědčen, že rozsudečný výrok soudu I. stupně plně odpovídá zjištěné důkazní situaci. Námitky obžalované ve vztahu k výroku o vině odvolací soud naprosto odmítá. Je totiž toho názoru, že obžalovaná [REDACTED] své jednání, kladené jí za vinu zlehčuje, poukazuje toliko na důkazy, které by její vinu měly oslabit a naprosto stranou a bez povšimnutí ponechává právě ty důkazní prostředky, které mají odpovídající důkazní hodnotu a

kteřé jsou ve svém souhrnu schopny její vinu prokázat. Obhajoba obžalované je pak v příkrém rozporu s ostatními ve věci provedenými důkazy. Fakta plynoucí z těchto důkazů jsou nezvratná, plně odpovídající závěrům o vině obžalované [REDAKCE]

34. Poté, co odvolací soud v plném rozsahu akceptoval výrok o vině napadeného rozsudku, zaměřil se v rámci své přezkumné povinnosti na výrok o uloženém trestu. K otázce trestu nemá žádných zásadních připomínek, když jej považuje za správně zvolený, co do jeho druhu. Odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně striktně postupoval při ukládání trestu u obžalované podle zásad rozvedených v § 39 trestního zákoníku, dostatečně se zabýval i všemi polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi, které lze na její straně shledat. U obžalované byly zcela nepochybně dány zákonné parametry pro ukládání trestu souhrnného za podmínek daných § 43 odst. 2 trestního zákoníku. Pokud byl obžalované uložen trest výchovného charakteru, trest podmíněně odložený, procesní soud nikterak nepochybil. Trest souhrnný uložený podle rozhodné trestní sazby dané § 209 odst. 3 trestního zákoníku ve výměře 24 měsíců, s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v délce 40 měsíců, lze považovat za trest zákonný, vyvážený, který v žádném případě není trestem nepřiměřeně přísným. V souvislosti s ukládaným souhrnným trestem zcela správně ze strany procesního soudu zrušen podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Táboře ze dne 3. 12. 2020, č. j. 3 T 126/2020-238, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
35. Za zákonný a opodstatněný lze pak považovat i výrok, který byl soudem učiněn podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku, kterým obžalované uložena přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení uhradit podle svých sil škodu trestnými činy způsobenou.
36. Pokud jde o výrok, jímž byla obžalované uložena povinnost podle § 228 odst. 1 trestního řádu zaplatit poškozenému [REDAKCE] za nemajetkovou újmu v podobě duševních útrap částku 100 000 Kč, námitky obhajoby ve vztahu k tomuto výroku shledal odvolací soud relevantními.
37. Je objektivně doloženo, že poškozený [REDAKCE] včas a řádným způsobem uplatnil svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč (č.l. 46, 168 trestního spisu). Poškozený [REDAKCE] byl opakovaně v průběhu hlavního líčení před soudem I. stupně vyslechnut a zcela detailně popsal, jak jej poznamenalo vyšetřování ze strany GIBS, které trvalo delší dobu, jaké problémy psychického rázu mu nepravdivé trestní oznámení obžalované [REDAKCE] přivodilo, či stále přivádí. Velice trpí tím, že musí znovu k soudu, že mu kolegové – policisté vyčítají, že kvůli jeho osobě musí k soudu také. Procesní soud vhodně poznamenal v odstavci 47 odůvodňující části napadeného rozsudku, že i v průběhu doplňujícího výsledku při druhém hlavním líčení bylo na poškozeném [REDAKCE] zřetelně vidět, že je mu další účast u soudu velice nepříjemná, když znovu musel čelit dotazům soudu na to, jakými duševními útrapami v důsledku jednání obžalovaného trpěl či trpí.
38. Procesní soud po citaci ust. §§ 2951 odst. 2, 2956 a 2957 občanského zákoníku uzavřel, že poškozený [REDAKCE] jako policista, který je nepochybně povinen či by měl být povinen snášet vyšší míru psychické zátěže, která je s takovými povoláním spojena, není povinen jen proto, že je policistou, snášet zcela úmyslná a nepravdivá obvinění, která jej mohou poškodit právě při výkonu takového povolání. Odvolací soud přijímá názor procesního soudu, že policista, aby mohl vykonávat řádně svou funkci, vedle jiných skutečností a předpokladů musí být také náležitě respektován okolím. Není bez dalšího povinen snášet to, co jej před okolím zcela úmyslně jinou osobu nepravdivě znevažuje a poškozuje jeho vážnost, čest a důstojnost. Poškozený [REDAKCE] byl díky nepravdivému trestnímu oznámení obžalované [REDAKCE] nucen čelit několikaměsíčními nepříjemnému vyšetřování ze strany GIBS. O jeho prověřování vědělo téměř celé město [REDAKCE] a toto vyšetřování změnilo i atmosféru v místě jeho výkonu práce, neuspěl ve výběrovém řízení, do něhož se přihlásil a i v současné době nese následky této pro něj nepříjemné

události. Z důkazů provedených před soudem I. stupně jasně vyplývá, že obžalovaná [REDAKCE] požadovala po cizích lidech, aby potvrdili její slova (viz výpověď svědkyně [REDAKCE] I z tohoto důvodu se šetření ze strany GIBS nemohlo na tam malém městě utajit. Obžalovaná [REDAKCE] tak velice negativním a poměrně zásadním způsobem, a to zcela vědomě, zasáhla do práva poškozeného [REDAKCE] na ochranu jeho cti a důstojnosti, do jeho soukromého, ale taktéž i měrou významnou, do profesního života. Z výpovědi poškozeného [REDAKCE] vyplynulo, že díky jednání obžalované a jeho následnému prověřování ze strany GIBS byl i rozhodnut ukončit svoji práci policisty. Odvolací soud v reakci na názor procesního soudu rozvedený v § 49 odůvodňující části napadeného rozsudku přijímá jeho stanovisko, že pokud je poškozený [REDAKCE] silnou osobností (jak jej ostatně charakterizuje ve své výpovědi svědek [REDAKCE] a celou situaci zvládl sám bez příslušné lékařské pomoci, neznamená to, že v důsledku protiprávního jednání obžalované [REDAKCE] duševně netrpěl či netrpí. Pokud byla soudem I. stupně poškozenému [REDAKCE] přiznána náhrada nemajetkové újmy v uplatněné výši 100 000 Kč, tuto považuje odvolací soud, aniž by nikterak bagatelizoval závažnost zásahu do psychického života poškozeného, za neadekvátní. Volná úvaha soudu o stanovení výše peněžní satisfakce za duševní útrapy musí být náležitě vysvětlena, a především musí být ze strany soudu zohledněny veškeré okolnosti zjištěné na straně škůdce i poškozeného. Jednou z podmínek je i majetková situace obžalované osoby, tedy v tomto konkrétním případě obžalované [REDAKCE]. K její osobě bylo zjištěno, že je matkou dvou nezl. dětí, toho času je na mateřské dovolené, pobírá měsíčně dávky v celkové výši 12 000 Kč.

39. Vzhledem ke zjištěným osobním a majetkovým poměrům obžalované [REDAKCE] byl odvolacím soudem podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu k odvolání obžalované napadený rozsudek zrušen ve výroku o náhradě nemajetkové újmy učiněném podle § 228 odst. 1 trestního řádu ve vztahu k poškozenému [REDAKCE] a podle § 259 odst. 3 trestního řádu bylo nově rozhodnuto tak, že obžalované byla při nezměněných výrocích o vině a trestu podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložena povinnost zaplatit poškozenému [REDAKCE] na náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap částku 50 000 Kč. Výši této peněžní satisfakce za duševní útrapy poškozeného v důsledku protiprávního jednání obžalované [REDAKCE] lze považovat za zcela přiměřenou, a to i s ohledem na ustálenou soudní praxi, týkající se právě rozhodnutí o uplatněných nárocích poškozených na náhradu nemajetkové újmy v jiných trestních věcech.
40. Ze všech shora konstatovaných a zevrubněji rozebraných důvodů, kdy odvolací soud zčásti přisvědčil argumentaci opravného prostředku obžalované [REDAKCE] rozhodl o jejím odvolání způsobem, který se podává z výrokové části rozsudku soudu odvolacího.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Tábor dne 14. 9. 2023

JUDr. Jiřina Roubíčková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

**Alice
Srbová**

Digitálně podepsal
Alice Srbová
Datum: 2023.09.21
10:42:53 +02'00'

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14.09.2023. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 09.10.2023.